

בז א מיי פ"א מהלכות
כלי המקדש הלכה ד'
והלכה ה' סמג לאוין רנב
רנב:

י"ב מ"י פ"י מהלכות
 איסורי ציאה הלכה ה'
 סמג לארין קי"א טו"ט
 יו"ד פ"י ק"ד סוף ד'
י"ג מ"י פ"ח מהלכות
 פסולי המוקדשין
 הלכה י"ג:
י"ד מ"י פ"ו מהלכות
 תרומות הלכה ה'
כ ה מ"י פ"ח מהלכות
 פסולי המוקדשין הלכה
 י"ג:
כ"א ו מ"י ס"ס הלכה טז:

רבינו חננאל

וְכִי אֲלֹעֶר אִמֶּר רַבִּי
 אוֹשִׁיעִי דַּמְרֵךְ דַּמְרֵךְ לִי מִקֶּדֶם
 שֶׁאֵתָּה מִצֵּיט שֶׁנִּי אֲלֹאִין
 וְכִיֹּךְ [אֲחֵר] בְּנוֹן הַמֶּסֶס
 וְהֶסֶךְ שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה
 שֶׁנֶּאֱמַר עַל בִּשְׂר אֹרֶס אֵל
 יִסֹּךְ הַמִּכְתָּבוֹתָיו אֵל הַעֲשׂוֹ
 כִּיכּוֹר דִּקֵּשׁ הוּא הַנֶּה בִּי
 אֲלֹאִין וְכִיֹּךְ אִישׁ אִשָּׁה
 יִקְרָה כְּמֹדוֹ וְאִשָּׁה יִתֵּן
 מִמֶּנּוּ עַל וְנִזְכָּר מַעֲמִיו
 הַנֶּה הִנֵּה עַל הַרוֹקֵחַ
 וְעַל הַנְּתוּן עַל דֹּר (כִּי
 לֵל) כָּל כִּי הָאִי גִּינוּנָה
 חֲלוּקִין הוּא לִקְרָבָן. וְיִאֶשֶׁ
 אִשָּׁר יִשְׁכַּב אִשָּׁה
 דוּה וְגַלָּה אִשׁ עִרְתָּהּ
 מִלִּמֶד אִשָּׁה טָמֵאָה
 עַד שִׁצָּא (מִמֶּנָּה) [מִדֹּרָת]
 דָּרָךְ הַמִּקְדָּשׁ. הֵבֵא לַמִּקְדָּשׁ
 טָמֵא אֲהֻרָתוֹת מוֹלָא
 טִמְאֵי אֵם מִתְּחִילֶינָה שֶׁנֶּאֱמַר
 אֵם (מִקְדָּשׁ) [מִשְׁכָּן] הִיא
 טָמֵא וְנִזְכָּרָה. טָמֵא שֶׁאֵסֵל
 אֵם הַקֹּדֶשׁ עֹשֶׂה שֶׁנֶּאֱמַר
 וְנִפְשׁ אִשָּׁר תֹּאכַל בִּשְׂר
 מוֹזֵב הַשְּׁלִמִים אִשָּׁר לֵהִי
 וְנִטְמָאוּתוֹ עַלְיוֹ וְנִזְכָּרָהּ.
 אֲחֵרָה רִישׁ לִקְדָּשׁ אֵם
 מִבְּכַל קִדְשׁ לֵהִי אֵם
 [מִקְדָּשׁ] אֵל גִּנְעוּ לִי גִנְיָה
 כּוֹחִיבָהּ קִדְשׁ לֵהִי אֵת גִּנְעוּ
 אֲחֵרָה לֵאמֹר לֵהִי אֵת

אלא אהרהר לנוגע ח"ל
בכל קדש לא תגע אלא
המקדש אל מבוא מקדש
קדש למקדש בו מנשך
דבר שכתב ויהוה מפרשו
ושמה ויהוה כרת מפרשו
בימכות פרק הערול ידו ע"ה
ש"ס אף קדש דבר שכתב
בו נשמה נשמה ויהוה
כרת למעושו נגיעה דלא
אשכחן דכתי' בל כרת.
והא דאמר ריש לקיש
טמא שאלכ בדם קדש
לפני וריקון דם לוקה וריק
מבכל קדש. ועוד וריק
מראקאן חמין לאכילה
בלשון נגיעה חמין לנוגע
קדש והוא טמא לוקה.
ויר' וריקון לשטמא שנאמר
ורונס ואש תאכלי כשר
מזבח השלמים אשר לה'
וטמאנו עליו ואנו ר' לא
לאכילה אלא לאחר וריקה
דאי לפני וריקה למה
די משום טומאה תיפוק
לוי' ככל לא נראה
לאכילה. אלא לא תעשה
שקדמו עשה לוקה עליו

(א) צ"ל דייק מקדש לא תגע
דהוא אזהרה לאוכל ותניא
כותיה וכו' :

ההוא לתרומה הוא דאחא. ומיה דליקן מאינו חומר בתרומה
מבקדשים דכל קדש לא חגע מוקי לה רבי יוחנן לנגיעת
תרומה אלמא לקי וצנגיעה דקדש לא לקי ומיכן ה"ר ש"למה מדריי"ש
ג"ע דהכי קאמר ההוא לנגיעת תרומה הוא דאחא לאשמועינן

דפוסל תרומה עד מלאת ימי טהרה
 סהיה טעבול יום ולא קאמר דליכא
 ממלוקות בגייעת תרומה אבל מכל
 ממקום מקום דלוי קאמר רבי יוחנן
 דקרא דכמי ציה קדש דמיייר
 לתרומה וי"ל משום דגבי האי קרא
 בכמי עד מלאת ימי טהרה ובקדשים
 עד לאחר כפרה אי נמי על כרחך
 תריך לאוקמה בתרומה דלקדשים נפקא
 לן מגזירה שזי דטומאתו טומאתו
 גמיר ליה: בל"א תעשה שקדמו
 עשה לוקין עי"ז תימה דלא לא
 דגזילה שקדמו עשה דלויסי גזילה
 כאשר גזל ואפ"ה אין לוקין עליו וי"ל
 דשמי גבי לאו דגזילה שאין לקיים
 העשה אלא לאחר שגזילה והלכך לאו
 שניתק שמעליו הוא אבל קדמו דקאמר
 הכא לאו דוקא קדמו אלא היינו
 דשייך העשה קודם שעבר הלוא:
 מנא

מאחותו דרישא ואין
 לחלק כרת למפטם ו
 אלעזר א"ר הושעיא
 רבי הושעיא כל מקום
 וכרת אחד חלוקין הן
 (א) לא סבר לה כ"ר אל
 אשר ישכב את אשה
 ליה לכררבי יוחנן (ב)
 שמעון בן יוחי מניין
 עד שיצא מדוה דרך
 אשר ישכב את אשה
 וגו' מלמד שאין הא
 מדוה דרך ערותה: ופי
 בשלמא הבא למקד
 וכתוב אזהרה עונש
 טמא ונכרתה אזהרה
 מזהרה אלט מימי וי

עונש כתיב¹⁴ והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אף נזקתה אלא¹⁵ ואזהרה מנין ריש לקיש אומר¹⁶ בכל קרבן ואומר תני ברדלא אתאי טומאתו טומאתו כתיב ונזקתה וכתיב התם¹⁷ טמא יהיה עוד טומאתו בו מן האף כאן עונש ואזהרה בשלמא ריש לקיש לא אמר שזה לא גמיר אלא ר' יוחנן מאי טעמא לא אמר ההוא¹⁸ ואזהרה לתרומה וריש לקיש ואזהרה לתרומה במאי איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב ור' יצחק ברעו של אהרן היו אומר זו תרומה ואיך ההוא וריש לקיש הא' בכל קדש לא תגע להכי הוא ליה לטמא שנגע בקדש דאיתמר¹⁹ טמא שנגע בקדש לוקה רבי יוחנן אומר²⁰ אינו לוקה ריש לקיש אומר לו רבי יוחנן אומר אין לוקה ההוא ואזהרה לתרומה²¹ בקדש מדאפקיה רחמנא בלשון נגיעה²² א) ואזהרה בקדש למקדש ואכתי להכי הוא דאתא ההוא מיבעי לך קדש לפני זריקה דמים דאיתמר טמא שאכל בשר קדש לקיש אומר לוקה רבי יוחנן אומר אינו לוקה ריש לקיש לא תגע לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר אינו לוקה רבי יוחנן למעמיה דאמר²³ קרא טומאתו טומאתו לאחר זריקה הוא דכתיב הריא מבכל קדש נפא לקיש²⁴ בכל קדש לא תגע ואזהרה לאוכל אתה אומר אלא ואזהרה לנגוע ת"ל בכל קדש לא תגע ואל הכי למקדש מה מקדש דבר שיש בו נטילת נשמה אף²⁵ נשמה ואי כנגיעה מי איכא נטילת נשמה אלא כר בר חנה אמר רבי יוחנן²⁶ כל לא תעשה שק

מדרש **שנע בקדש** כו'. תירוץ הוא דמתוך ר"ל: מדרש
אלא תבא ודרשין לקמן מה מקדש יש בזהוהו נטילת נשמה
נטילת נשמה והיינו אכילה שענוס עליה כרה דאילו בנגיעה לוי
בנפקא מטומאתו טומאתו והואו וטומאתו עליו דכחיז בעונס דקדש
בפ' שלישי (דף כה): יכול יהו חייבין עליו משום טומאה קודם וזריקה
ההימור לטהורים חייבין עליו משום טומאה שאין יותר לטהורים
דרש לקוש אף לפני וזריקה: הניא כריש לקיש. דיליף אהרה לטמא
לוקוין עליו. הא אחא לאשמועין דאפילו למאן דאמר לאו היתקא לע
האחא כהכחז ליתן עשה אחר לא העשה לומר שאין לוקין עליו שנתק
האחא עשית עשה זאת והפטר לאשמועין רבי יוחנן מילי בזה
עשה קודם את הלאו ואתה יכול לקיימו קודם עזרת הלאו אין לו
עשה

ממאחוסו דרישא. דמלי למכתב כי יקח את בת אביו או בת אמו:
ממפסס ופק. דהוו גמי שני נלאין וכרת אחד והולך לנו חלק
צביינדיס כמו שהולך חילוק בעריות אים אינו ענין כאן מנהר ענין
לבו: ה"ג לה להך שיטתא הוא מביב לים להחל כרם למפסס ופק ויוד
סבר לה כ"א א"ר הושעיא כ"י

ואיצט אים נפקא ליה מואיש אשר
יבא אל אשה דוה וגו' ואידך הווא
מיבעי ליה כו'. והכי פירוש ואידך ס"ל
כ"ד דלמר עלה שהלאין מחלקין
למטאות ויבין דלמו' ופק אחר' בהם'
כריתות (דף פ.ט.) שכן שני לאין על
בשר אדם לא ייסך ובמחנותיו לא
תעשו כמיהו (שמות ל) וכרת אחת איש
אשר ירקם כמיהו ואשר יתן ממנו וגו'
(וי) חילוק חטאי' ביניהם שהלאין מחלקין
נמי למטאות ויבין דלמו' להכי בעריות נמי
לא צעי חילוק ולא ממטריקין ליה
למדרש אל אשה דלעיל ואייתר ליה
עיקר קרא דכרת בחמותו דלרוב דכרת
ולא במלקות ואחותו דסיפא לחייבו
על אחותו שהיא אחות אביו ואחות
אמו ואחותו דרישא לחייבו על אחותו
בת אביו ובת אמו לומר שאין עונשין
מן הדין. ואיצט אים נפקא ליה נמי לא
סבר לה דלד' אלעזר נפקא ליה חילוק
בעריות מן ואיש אשר יבא אל אשה
דוה וגו' דכתיב ביה כרת יסירה ליה
שחיטין עליה לעלמה ווממה למלד
כל הכלל ואם אינו ענין לגופה דאמר
נפקא לן מואל אשה לחלק על כל אשה
מנהו ענין לשאר שני לאין וכרת אחת
בגון מפסס וסך: שילא מדוה דרך
ערוסה ללפוקי דרך דפסס דלל:
אלא אזהרה מגלן. לזכר לממר
מבקדשים לא יאכל וגו' (לדל מיידי
בקדשים אלא בתרומה דכתיב ביה
איש איש מורע אהרן דבר הסוה
בזרעו של אהרן ומוקמינן ליה (יבמות עד.)
בתרומה שהיא שוה בחלשים ובנשים
ואף החומרת שאינה חומרת לחוה וסוק
חומרת בתרומה: מכלל קדש אל טעם.

[illegible]

קֶשֶׁת קֹדֶשׁ לַמִּקְדָּשׁ. בְּזֶהוּ קֶרֶת בָּלָל קֶדֶשׁ לֹא תִשֶׁה וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ הַבֵּהָ אֶל הַמִּקְדָּשׁ טוֹמֵא בְּכִכְתּוֹ אֲךָ אֶזְכֹּרֶת דְּבַר שֵׁם יְיָ כִּדְרֹת: ר' יוֹסֵפֶן לְעֵמֶיחִי. דְּלֹמֶר אֶזְכֹּרֶה לְאֻכֹּל קֹדֶשׁ בְּטוֹמְאָתוֹ ר' רִיבְקָה הוּא דִּמְנִיא בְּתוֹרַת כְּהִנִּים [ט פִּשְׁפֶּשׁ ט] וּמֵימִינִין לֵה בְּנִמְנוֹת מִמּוֹד לִימֵר [וִיקָרָא ו] כֹּל טַהוֹר יִאכֹל בָּשָׂר וְהִנֵּשׁ אֲשֶׁר תֵּחַבֵּל בָּשָׂר [וְגו'] שְׂחִינִין עֲלֵיו מִשּׁוֹם טוֹמְאָה: הֵסוּא מִכְּבָּל. מִכְּבָּל דְּרִישׁ אֲכָל אֶת הַקֹּדֶשׁ מִכְּבָּל קֶדֶשׁ אֶת טוֹמֵא: כֹּל לֹא תִשֶׁה שְׂקִדּוֹ עֲשֵׂה אֵין לִקְיִין עֲלֵיו כִּדְמִינֵי אִילָא תוֹמִירוֹ וְהוֹטֵר תִּשְׁרֹפוֹ [שְׁמוֹת יב] בֵּא מִזֶּה אֵת הָעֲשֵׂה לְהִיּוֹת עֲשֵׂו שֶׁל לֹא וְהִקְטִינוּ לִימֵר לֹא תִשֶׁה כִּךְ אֵל אַחֵר הִלָּחוּ שְׂחִין אֲמַת יָכוֹל לְקִיֵּימוּ אִלָּא לְאַחֵר עֲבִירַת הִלָּחוּ אֲכָל קִי הִלָּחוּ וְאִפְּלִינֵי תִקְיִימוּ אַחֵר עֲבִירַת הִלָּחוּ לֹא נִפְטֵרַת מִן הַמִּלְקוּת: אֲמַרְו

ות מקדש איזא אדער נלא יעמאלו את תמימים, אף תיטמא הרק לדולל קדש חסוד ילי
 עת מלחא וימי טעריה, לעבדא לתור כעריה, ויבטחו א.י. יהואו שרה בדורעו של אהרן.
 דקדק עת מלחא ימי טעריה, עשרה שנים תעבולת ויס אהרן כעבולת כעבולת כעבולת
 ואעפ"י חסודות כעריה, ע"כ תעבדוהו תביר, לעבדן קדש עת חסוד כעריה, ויכ"י חסודות
 ותרמאות, איזא תמל של קדש, אלהא אדורתי מעבולת ויס, ועבולת אלהא ויס
 כל עבר הכעבולת אדורתי כעריה, ויכ"י, כעריה לעבדוהו חסודות ויס, אלהא חסודות, אלהא חסודות
 לתעבדוהו כל ויס חסודות ויס אהרן (יבמות ע"ה). אף מקדש דבר שיש בו חסודות
 ויס אלהא תעבדוהו כעריה גיזי דבר כעריה ואלו חסודות כעריה (דבר ויבמות ע"ה) ויס

(א) כְּרִיתוּם ג, (ב) נִדָּה מֵאֵל;
(ג) וְנִחִים לָגַ; (ד) מוֹבֵן
עֲפֹמ־שׁ חֹסֶ' שָׁבַת לוֹ; ד"ה
יִנְחֹמ, (ה) שְׁנוּעִים ו, וְיִנְחֹמ
עֲהֵל, (ו) וְיִנְחֹמ עֲדֵל;
(ז) וְנִחִים לָגַ; (ח) רֶשֶׁ"ל
אֶזְרָהרָה מְרִאֲתִיקֶרֶשׁ,
(ט) רֶשֶׁ"ל אֲתִי, וְיִנְחֹמ
עֲהֵל, וְנִחִים לָגַ; (כ) רֶשֶׁ"ל
וְיִקְרָא כִבֵּן,
(מ) לְעִיל ד, (נ) לִיל מֵאֲלִיל,

תורה אור השלם

1. ואיש אשר ישב את
אשה דוה וגלה את
הערה את מקרה הערה
והיא גלגלה את מקור
המים ונכתרו שניהם
מקרב עמם:

במדבר יט ג
3. מזכר עד נקבה
תשלחו אל מחוץ
למחנה תשלחם ולא
יטמאו את מחניהם אשר
אני שכן בתוכם:

במדבר ה ג
4. והנפש אשר תאכל
בִּקְשׁוֹ מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים
אֲשֶׁר לַיהוָה וְטִמְאַתּוֹ עָלָיו
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא
מֵעַמּוּמָהּ: וַיִּקְרָא ז כ
5. וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשֶׁת
יָמִים תֵּשֶׁב בְּרִמּוֹ טָהֳרָה
בְּכָל קֶדֶשׁ לֹא תִגַּע וְלֹא
הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא עַד
מֵלֵאת יְמֵי טָהֳרָה:

וַיִּקְרָא יְבֹד
6. אִישׁ אִישׁ מִזֹּרַע אֲהֶרֶן
וְהָיָה צָרוּעַ אוֹ יָבֹד
בְּקִדְשֵׁימִים לֹא יֵאכַל עַד
אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִגַּעַת בְּכָל
טָמֵא נֶפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר
תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת זָרָע:
וַיִּקְרָא כֹכָד

גליון העש"ס

נמ' כל לא העשה
שקדמו עשה. עי' פסחים
דף זה ע"א תוס' ד"ה לא
תולא:

הגהות הב"ח

(א) גש' סגר לה כרי
 לעלוער: (ב) שם וזניעית
 איתמא נפקא ליה מואש
 וזניעית וזניעית לה סגר לה
 כרי אלעור נמחק: (ג) שם
 ואהדרה לאוכל איתמא
 קדש וכו' לשמא שאלכ שם
 קדש לשמא וירקא. ויב' פי'
 אי אפרט טמא שאלכ קדש
 קדש אהרינא נפקא לן
 איסורא וכו' ככל קדש
 נמחב ילקא מנה חף שמי
 וירקא דאי לגופא איתמא
 לשמא שאלכ קדש איב'
 ומפריי פתיי ליקא מניה מנה
 וירקא: (ד) רש'

ד"ה ה"ג וכו' יתן ממנו
ג' אם כן חילוק חטאות
ביניהם: (ה) חום' ד"ה כל
כו' לאו דוקא קדמו אלא
היינו לומר דשי"ך העשה:

מוסף רש"י

[illegible]

לא משכחת ציטלו אלא למ"ד מני קיימו ולא קיימו א"כ היכי דייק לעשה הכא לוקין דמשכחת ליה לא קיימו משנכנס למקדש טמא בדפ"י דאי כפ"ה דפ"י דקאי אעמוד והסור קשה דכיון דכל ימיו יבשאר לאו הנימק לעשה לקי בשלא קיימו כשזיכירו צ"ד מ"מ הכא ומיהו ו"ל דלא מסתבחת ליה להעדיפו משאר לאו הנימק לעשה : **במאי** קא מיפ"נ כגון בהתראת ספק דרבי יוחנן אית ליה שמה ש לקיס צטלו חייב כגון שלקת האם מעל הבנים ושמתה ללא קאי שמוס עשה פטור ולא לקי והוא משכחת ליה התראת ודאי כגון שהתרו על אזהרתו ואפילו היא תלויה דדבר כלאחריתך בשבועות (דף סח:) אמר קיימו פטור לא קיימו חייב וז"ל (ו) לא קייס שילום האם שמוס יקייס העשה וישלחנה חקף לאחר שנטלה וז"ל דהשתא מיהא לומר שלא יקייס האם הוא עושה לעולם מה שהוא עושה עתה צניזר שהיה שומה דלוקה על כל אחת (לכמן דף סא.) דלא היה הוא עובר ויש לנו לומר שמעולם יעמוד חקף הוא עכשיו ולא ודאי הכא נמי יש לנו לומר דלעולם לא יקייס העשה והיו התראת ה' לכל אימת דלא עשה שום דבר ולא ציטל שום דבר לא ילקה ופ"ה ו' ולא ירשב לקיס דודאי צטלו ולא צטלו מסתבחת טפי ולא אמרי' לא אב"ה רשב"י אומר פטור דהוי התראת ספק, ולא אמרנא לומר' א"כ ספק א"כ הכא נמי לא ולא התראת ספק ויש לומר (ס) מ"מ אינו ועובר אמרינו דיש לנו לומר שלא נשאל כאשר אינו נשאל עכשיו:

מאן חני כל אל תחשה
שקדומו שישק לוקי עמי
כן יונתן האמר י יונתן
תחנא חני קיימו ולא
קיש לקיש אמר
כטולו ולא כטולו במאי
פלגי בהתרחא ספק בנן
שלקח האם על הכנסה
ומתירין בו חני תחנה יו
לקיש אמר בנן וזו התרה
שלא יחשבו לך אחר
שיקנה ישלחנה וחיכי
התרה דאמי בנן
שבא לתורה והתרי בן
אם תחשט אותה תלקה
ושחטת וזו יונתן אמר
אפילו התרה בליקחה
כשהה תהרא. ואזר
דיחמיהו
שבועה שאוכל ככר זה
היום וכבר היום לאל
אמר י יונתן י ששען
בן לקיש דאמי תרתייהו
אזר לוקה י יונתן אמר
אזר לוקה כר.

[illegible]

דְּרוֹי הַתְּרֵאֵת סִפְק וְיִי
מִתְרִיב בִּיב אֲלֵנֹהוּ הַיּוֹם כִּי
חֲזָר עַל הַשְּׁבוּעָה, שְׁמֵה
יַעֲזוֹב שְׁמֵה לֹא יַעֲזוֹב עַל
הַתְּרֵאֵת, וְעֵדֵינָם יִי שְׂמֹת
צִיֹּם (פִּסְחִים 30:)

הַתְּרֵאֵת יִזְלֵ לִקְרִין שְׁבוּעָה
הַיּוֹם תִּחְזֹר לִיב דְּבוֹר בִּיב אֶת
מִיֻּחֹם מִתְּרֵאֵת, וְלִמְחֵי יִי
וְלֹא כִּתְרֵאֵת וְלִיֻּל לִקְרִין וְחֵי
נִשְׁפֵּה וְיִי מַעֲוֹנָן בִּיב אֶת
הַשְּׁבוּעָה וְיִי חֲקֻמָּה סִפְק
לִדְבוֹר שְׁמֵה לִקְרִין עֲלִיֻּל
חֲקֻמָּה וְיִסְפֵּהוּ עַל עֲזִירָה
כִּי מִשְׁפֵּה לִרְאֹשֶׁן סִפְק כִּי
אֲלֵי וְיִסְפֵּה (וְיִחֻמָּה 30:)

אֶת הַתְּרֵאֵת (בְּחֻמָּה 30:)
חֲזָר עַל הַשְּׁבוּעָה, אֶת אֶת
חֲזָר עַל הַשְּׁבוּעָה. אֶת אֶת